

I 55 Tilfælde var vedkommende Andrager indenfor de sidste 10 Aar straffet 2 eller flere Gange med Frihedsstraf*). I 31 Tilfælde var Andrageren straffet 3 eller flere Gange med Frihedsstraf indenfor de sidste 10 Aar. I de Tilfælde, hvor der var hengaaet over 5 Aar efter Straffens Udstaaelse, er Andragendet som Regel bevilget. I 63 af de ialt behandlede 153 Andragender om Vandrebrev laa Udstaaelsen af sidste Straf mere end 3 Aar tilbage i Tiden. 36 af disse Andragender blev bevilget, 27 afslaaet.

Ogsaa ved Behandlingen af disse Sager er der lagt væsentlig Vægt paa Myndighedernes og Fængselsselskabernes Indstilling, men, som det vil ses, har Praksis, som man ogsaa maatte forvente, været væsentlig strengere, naar det drejede sig om Vandrebrev, end ved Næringsbreve. Strengest har Praksis været i Tilfælde, hvor Andrageren har ønsket Vandrebrev til Opkøb af Varer (herunder Opkøb af brugte Genstande). I Tilfælde, hvor det har maattet stille sig tvivlsomt, om det af politimæssige Grunde var forsvarligt at bevilge Andragendet, har Sagen været forelagt Justitsministeriet, og Afgørelsen er truffet i Overensstemmelse med den af dette Ministerium efter Brevveksling med vedkommende Myndigheder afgivne Udtalelse. Ogsaa for Vandrebrevs Vedkommende er Dispensation, hvor dette er skønnet hensigtsmæssigt, undertiden givet for et kortere Aaremaal eller med særlige Vilkaar og Begrænsninger.

Der er Enighed i Udvalget om, at der maa være en Adgang til at udelukke straffede Personer fra at erhverve eller bevare Vandrebrev, idet Handel ved Omvandring efter Sagens Natur i særlig Grad vil kunne give Anledning til at begaa Lovovertrædelser**). Der er imidlertid ikke Enighed om det nærmere Indhold af de Regler, der bør gælde.

Flertallet (Krarup, Pihl og Skat-Rørdam) foreslaar, at der fastsættes Regler, svarende til de af samme Flertal for Næringsbreve foreslaaede, saaledes at den med Fængsel i 4 Maaneder eller derover straffede i 5 Aar fra Straffens Udstaaelse ikke uden Handelsministerens Tilladelse kan erhverve eller bevare Vandrebrev, samtidig med at man opretholder Bestemmelserne i Lovens § 37, 2. Stk., og § 38, 1. Stk., om Nægtelse og Frakendelse af Vandrebrev i Tilfælde, hvor Misbrug eller andet uheldigt Forhold kan befrygtes.

Mindretallet foreslaar alene Bestemmelserne i § 37, 2. Stk., og § 38, 1. Stk., opretholdt. Efter Mindretallets Formening kan en strafbar Handling, selv om Straffen ligger over ovennævnte Grænse, kun begrunde Nægtelse eller Frakendelse af Vandrebrev, saafremt den giver Grund til at befrygte Misbrug eller andet uheldigt Forhold ved Udøvelsen af Erhvervet, men i saadanne Tilfælde vil de nævnte Bestemmelser altid give Myndighederne Beføjelse til at nægte Udfærdigelse af Vandrebrev eller faa det sat ud af Kraft. Det kan ikke være nødvendigt ved Siden af disse Regler at have en Bestemmelse som den af Flertallet foreslaaede.

Den i Lovens § 37, 3. Stk., indeholdte Bestemmelse om Adgang til, naar Vandrebrev nægtes udfærdiget, at indbringe Spørgsmaalet for Domstolene er efter Udvalgets Mening ikke heldig. Det drejer sig her om et Skøn ud fra politimæssige (eller sundhedsmæssige) Hensyn, som Forvaltningen har langt bedre Forudsætninger for at kunne afveje end Domstolene. Bestemmelsen, som iøvrigt ikke vides at have været anvendt, foreslaas derfor ophævet, hvorefter der paa sædvanlig Maade vil være Rekurs til Handelsministeriet, som selvsagt ogsaa vil kunne fastsætte Regler for Bestemmelsens Anvendelse. Som en Parallel henvises til Lov Nr. 272 af 6. Maj 1921 om Pantelaanervirksomhed og Handel med brugte Genstande § 2, hvorefter Bevilling kan nægtes Personer, som Politiet paa Grundlag af de det foreliggende Oplysninger nærer Betænkelighed ved at meddele Bevillingen.

*) Adskillige af Andragerne var desuden straffet en eller flere Gange med Bøde.

**) Udvalget ser herved bort fra, at Næringsloven ogsaa kræver Vandrebrev til almindelig Gadehandel.